

Na lovu.

(V. Kosmák. — Jan Stanovský.)

(Konec.)

»Pst!« se je odzvalo od daljnega konca.
»Tiho, niti muk!« je pridjal Škofovski.
»Predvsem odprite okno, da se more skaditi ven«, je opozoril stari gospod glavav iz Znojma.

»Le ti molči!« ga je zavrnil gozdar, »ti stoprav to razumeš! Ampak kar bom zdaj pripovedoval, to je sveta resnica. Poznali ste starega kancelista, gospoda Franca, kakor smo ga klicali?«

»Kako bi ne! Bil je pol slep in gluha.«

»Torej, vidite tedaj, da ne lažem. Ta gospod Franc vam je bil grozen čudak. Z vsakim se je prepiral, pital ga z osli in zlasti nas mlade, kateri smo pisarili v pisarni. Jaz sem bil takrat v pisarni. Ničesar mu nismo ugodili. Pri vsem tem pa je bil grozno vohunski in na puško kar mrtev.«

»In če je zadel v svojem življenju deset zajcev, je bilo to vse«, je pripomnil gospod grajščak. »Streljal je, kakor tukajle naš gospod Vaclav.«

»Kje pa bi se jih vzelo deset? Niti pet ne!« je trdil dohodar.

»Nekoč proti koncu sušca«, je nadaljeval gozdar, »me je oštel v pisarni, da sem neumen bebec in da me vsaka baba spelje na led. Razjezil sem se! Rečem: »Gospod kancelist, vi vendar tudi niste vse modrosti z veliko žlico snedli in staviva, da vas prvega aprila — to bode danes teden — pošljem po ptičjega mleka, po rakove in polževe krvi, po žabje volne, po gladež, po noreca!«

»Mene?!« — je zasopel gospod Franc, »mene?! Staviva na vedro piva! Kje šine vam taka misel v glavo?!«

»Stavila sva torej pred svedoki na vedro piva, jaz pa sem tuhtal in premišljeval, kako bi to izvedel. Konečno mi šine srečna misel v glavo. Z lovcem sva si bila dobra, in prijavil sem mu svoj načrt. Rečem: stavil sem z gospodom Francem na vedro piva, da ga pošljem po aprilu. To izvedeva tako. Jaz se prvega aprila zgubim rano iz pisarne, pridem k vam, in v pisarno pošljeva logarja Moravca — to je zvitica glavica, ta nič ne skazi — tako kakor bi šel od vas k meni z naročilom, da bi si vzel hitro dvocevko in šel k širokemu drevoredu, da bi tam stopil pod veliki hrast in čakal na lisjaka, da ste ga vi zasledili in da ga naženete od »pekla« gor. (»Peklo« je gostilna v gozdu). Gospod Franc je vohunski, izvlekel bo to iz logarja in pobegne k »velikemu hrastu« sam. Tam ga pustiva precej dolgo čakati, sama se pokrepčava v gostilni »na peklu« in potem ga greva zasmehovat.«

»Počakajte«, je rekel lovec, »izvedeva to še bolje. Pokličeva »na peklo« črevljarja Lisjaka, tam ga napraviva korajžnega in potem ga pošljeva ven, da mora iti okoli gospoda Franca.«

»Bravo!« je zaklicala cela družba in gospod gozdar se je zadovoljno smejal, namočil grlo in nadaljeval: »Prišel je torej srečno prvi april. Jaz pridem kakor običajno v pisarno in za pol ure grem kakor slučajno ven. Za trenotek odpre logar Moravec duri, želi dober dan, ogleda se po pisarni, nekaj zamrmra in gre spat.«

»Kaj hočete!« je vpil za njim gospod kancelist.

»Ah, gospoda Lihtnera iščem, — ampak pridem zopet.«

Odšel je k židovu na četrtinko in se vrnil za trenotek. Odprl je duri in šel za peč gledat, kjer je stala moja miza.

»Kaj hočete?« se je zarežal nanj gospod Franc.

»Gospoda Lihtnera iščem.«

»In kaj hočete ž njim?«

»Gospod okrožni logar mu kaj naroča.«

»In kaj? Ali imate jezik primržen?« je kričal nestrpljivo.

»Eh neumnost! Gospod okrožni logar je zasledil lisjaka in nažene ga z mladeničem od »pekla« gor in gospod Lihtner naj stoji pod »velikim hrastom« v širokem drevoredu, tam ima lisjak tajni pot — in naj ga, hoče-li ustreliti, ko pride tja«, je odgovoril logar.

Gospodu kancelistu se je zasvetilo v obeh. Segel je v žep, dal logarju desetico in rekel: »Moravec, tukajle na pivo, in če srečate gospoda Lihtnera, ne pravite mu nič; jaz grem sam na lisjaka.«

Logar se je zahvalil in hajdi naravnost v pivovarno. Mi smo se vsi sklicali, da bi bila komedija večja: učitelj, poštar, doktor, pivovar in smo šli »na peklo« v gostilno.

Črevljarja Lisjaka smo nastavili pri širokem drevoredu na stražo, da-li gospod Franc pride? Ne traja dolgo, — v resnici — kancelist prisopiha lovski oblečen, stopi pod drevo, nastavi nanosnik na oko, da bi bolje videl, nategne dvocevko in preži. — Črevljar nam pride tega praviti smeje se kakor norec. Mi smo mu dali naliti, da bi dobil »efeta«. Sami smo tudi pili kakor »Saksi« in drug za drugim smo hodili ven streljat na prazno, kakor bi bil najhuši lov. Tako smo ga pustili čakati dobro uro. Ko je čevljar že imel dovolj in nam se tudi ni več ljubilo, poslali smo ga naprej po širokem drevoredu, mi pa smo šli zadi za njim. — Čevljar, ta kotriga, si je pel celo pot. Ko je prišel k hrastu, ga je opominjal gospod kancelist: »Ne delajte trušča in ne naganjajte mi divjaka.«

»A ponižno dobrodošli, blagorodni gospod kancelist! Le ne streljajte na me.«

»Kaj blebetate? Idite svojo pot. Ali niste videli gospoda okrožnega logarja?«

»Sem videl. — Gre majhen kosek za menoj še z drugimi gospodi.«

Medtem smo mi prišli. Gospod Franc je vpil na nas ves togoten: »Kje ste tako dolgo? Čakam že dve uri. Kje imate lisjaka?«

»Tamle gre. Zakaž ga niste ustrelili?« sem pokazal na čevljarja Lisjaka.

Gospod Franc je izbulil oči kakor čuk, zaobrnil se na peti in jo mahnil proč. Mi pa smo klicali za njim »april!« in sli naravnost v pivovarno pit vedro piva. Bila vam je takrat komedija, da vam niti dopovedati ne morem.«

»Verujem!« — je pritrdil Škofovski. »Ampak tukajle gospod mlinar je še slabši strellec. Na gospoda Franca ni prišel lisjak, zato ga ni mogel ustreliti; ali na tega starega tukajle je prišel jelen —.«

»In skotal ga je!« pripomnil sem jaz.

»Kaj se! Skotal?«

Pravim: »Da! Oba sva spala. Nakrat zaslišim gospoda mlinarja preklinjati, ogledam se in vidim, da leži povaljen v travi in jelen je čez drn in strn!«

»Oho!« se je smejal Bazala, »še sreča, da jeleni ne bodejo, sicer bi imeli po jutrajšnjem funus!«

»Nu, četudi bi jelen bodel, obrani se ga«, rekel je popolnoma mirno gospod glavav, kateri je sedel z gospodom grajščakom za malo mizo pri peči in je potisnil na stran črno čepico na glavi — »ali z divjim merjasec je druga! To se mi je enkrat nekaj pripetilo, ko sem bil še na Ogrskem. Imeli smo tam velike gozde, jelenov, srn dosti in tuintam je k nam zablodila tudi črna divja svinja. Nekoč vam grem okoli barja, kadim lepo in hkrati, kakor bi iz zemlje izrastel, stoji vam meni naproti velikanski merjasec. Videti ga, dvocevko dol — in pok, pok! oba poka sta bila jeden. Krulec je sicer padel, toda skopal se je zopet in brusil čekane nad menoj. Pomikam se nazaj in nabijam; merjasec za menoj in pene se mu čede od pap. Tu se spotaknem na korenu, padem, puška mi odleti, klobuk dol — jaz ležim, v rokah nič, razun pipe in merjasec pred menoj. Ampak nič se ne bati! Navlekel sem polna usta dima, in ko je zver imela rilec že tako blizu, da sva se mogla poljubiti, pihnil sem

ji ves dim v oči. Škoda, da niste tega videli! Merjasec vam je začel sopsti, obrnil se in se zgubil. Več ga nisem videl!«

Mi mlajši smo se zakrohotali. Škofovski lovec pa nas je važno opomnil: »Ne smejte se in zapomnite si to, da bodete si pomagati vedeli, če pridete v take škripce. To se vse more zgoditi. Prigodijo se semintje čudne reči. Ker smo že o tem jelenu govorili, prišel mi je na misel moj rajni oče. To vam je bil lovec! Zastonj govoriti — mi smo proti njemu cunje — nič — nič! Ta vam je umel dresirati pse! — in ne samo pse, vse! Imel vam je jelena (vlovil ga je bil, ko je bil še telek) in naučil si ga je tako, da je jelen — verjamite mi ali ne, — z mojim očetom — Bog mu daj dobro! hodil na lov in mu prinašal ustreljene zajce — kakor tukaj sedim, primojduha!«

»Lažeš!« je zakričal nanj Bazala in udaril na mizo, da so kozarca zazveneli.

»Zakaj bi lagal?« je rekel grajščak resno. »Poznal sem loveca, ki si je privadil zajca, da je hodil z njim čakati, in če je gospod kakega jelena vstrelil, mu ga je zajec donesel.«

»Nu, ta je zelena!« je vdaril Škofovski na mizo in se vgriznil v ustnice, ker je bil pretrumfan.

Družba se je krohotala, da ni popokala.

»Pustite take govore«, je rekel gozdar, »kateri niso verjetni, in začnimo zopet o psih. Imel sem vam psico, to je bila pošast! — svojeglavna, sladkosnedna — vse nečednosti! Če me ni hotela ubogati, dobivala je doma vselej na hrbet z bičem. Nekoč mi je tudi požrla zajca na lovu. Rečem: »Počakaj, dobiš, ko le prideva domu!« Psica to slišati jo pobriše! Bilo je to že pozno v jesen; kurili smo že. Počasi grem za psico in ko odpiram duri, česar ne vidim? Psica ima bič v gobcu in ga tlačí v peč! — Le pomislite!«

»Aj, aj, joj!« so se čudili vsi.

Deklica je odprla duri in mene poklicala, da nekdo hoče govoriti z menoj.

Šel sem ven. Stala je zunaj stara žena in me prosila, da bi ji drugo jutro zgodaj izgotovil neko listino. Obljubil sem ji in se vrnil v sobo.

»Kdo pa je bil zunaj?« me je vprašal gospod gozdar.

»Bila je deputacija zajcev«, sem odvrnil. »Prišli so se mi zahvaljevat, da sem jim tako prizanašal, in da bi vas prosil, da bi drugokrat pozvali na lov samo take strelce kakor sem jaz in gospod mlinar!«

»Živio!« so ploskali vsi, smejoč se iz polnega grla. Gozdarjev pes je potegnill rep med noge, začel cviliti, se splazil k durim in praskal po njih.

»K vsem zlodejom! Prenehajte vendar lagati! Glejte, moj pes tega ne more prenašati in še mi steče!« je rekel gozdar in pograbil puško. »Morebiti ga bodem moral ustreliti.«

Vseobčni smeh je sledil na to šalo.

Še dolgo časa smo gonili z veseljem na tem poslednjem lovišču, dok nas je konečno polnoč zvala domu.

To je bil moj zadnji lov. Na poslednjem lovišču sem bil potem še često, toda pri prvih ne. Bal sem se, da ne bi koga ustrelil in svetujem vsakemu, kdor ni rojen lovec, naj pusti puško kakor žganje in blebetavo babnico.

Dopisi.

Od Sv. Benedikta v Slov. gor. (Veselica.) Bilo je treba plačati vstopnino, vendar je privrelo toliko ljudstva, da je bilo v trenutku razprodanih 250 vstopnic, več ko dve tretjini je vstopilo brez vstopnic, polovica ljudi pa se je morala vrniti domov. Take stiske in gnječe ne pomnijo stari ljudje nikjer. Vprizorila se je »Lurška pastarica«, igrokaz v petih dejanjih in »Slomšekovo rojstvo«. O kako radi bi svojim cenjenim bralcem opisali vso lepoto in krasoto igre

natančneje, a moje pero je preokorno in prostora premalo. Nekaj vendar naj omenimo. — Zagrinjalo se vzdiguje — čaroben pogled! V krasno izdelani lurški duplini kleči čvetero angeljev, z živobojnimi oblačili, z zlatimi perutnicami, z zlatimi obročki okoli čela. Začujejo se koraki, angeljci izginejo. Zunaj se zasliši Bernardkin glas, Bernardka se prikaže na odru vodeč svojo mater za roko k duplini. Bernardka živo popisuje materi prikazni Matere Božje. Mati ji skoro ne verjame ter ji ni nič kaj všeč, da zahaja Bernardka v duplino, vendar na prisrčno prošnjo Bernardkino ji mati dovoli za enkrat, potem pa spremlja Bernardka mater proti domu. Mej tem priskaklja več deklic proti duplini s košaricami cvetic v roki ter se začnejo nedolžno, brezskrbno igrati. Med igro se vrne Bernardka v duplino, začudeno gleda igrajoče se deklice ter jih ljubeznivo prosi, naj se nikar ne igrajo tu, kjer ona tako rada moli in ko jim še obljubi tudi lepih cvetic, se deklice veselo in prisrčno ločijo od Bernardke. Sama ostane v duplini, sama seboj govori, otožnost jo obhaja, hrpeni po onih srčnih dnevih, ko je na zeleni planini pasla svojo čredo ter se z rožnim vencem v roki pogovarjala z Bogom in presveto Devico. Mrači se, skrivnostna groza pretresa ude ubogi pastarici. Obrne se proti notranji duplini, hrepeneč se ozira proti kraju, kjer se ji je prikazala nebeško lepa gospa. Kar zazvoni angeljsko češčenje. Deklica poklekne, moli »Češčena Marija . . .« zdajci obstane, blišč jo obsveti, v razpoki se prikaže presveta Devica, obsijana s svetlo-belo magnezijevo lučjo. Bernardka stegne roki proti prikazni in zagrinjalo pade. — Ljudstvo je očarano gledalo prekrasne prizore, občudovalo dobro Bernardko (Klobasa Amalija), ki je nepričakovano dobro rešila svojo nalogo. Pohvaliti tudi moramo mater Bernardkino (Micika Klobasa). — Drugo in tretje dejanje nam predstavlja prešerno in neverno grofico Osojsko. Dva otroka ima, Zofko in Tilko. Tilka je slepa, mati jo zaničuje, prisrčno pa ljubita ubogo sirotico sestra Zofka in hišna Mina. Grofica ravna tako trdo s slepim otrokom, da ga odpravi od hiše. Sestra in hišna skleneta otroka rešiti. Sestra Zofka beži s slepo sestrico Tilko k lurški duplini trdno zaupajoč, da slepa spregleda. Že sta pri duplini. Nikogar tam. Slepa Tilka popraša po Bernardki, Zofka je gre iskat. Slepa Tilka popraša po Bernardki, Zofka je gre iskat. Mej tem, ko Zofka išče pastarico, poklekne slepa Tilka pred lurško duplino ter prosi srčno milo Devico Marijo zdravja. Potoži ji vse, kako trda je mati, kako hudo se ji godi. Obljublja ji, da ostane vedno dobra in pridna. Slednjič zapoje presveto Devici čudovito lepo pesmico proseč jo pomoči. Med petjem pridejo angelji, pokleknejo okoli slepe sirotice v polukrogu, angelj varuh pa poleg nje. Pred koncem pesmi se začujejo zunaj koraki, angelj varuh razprostre nad slepo Tilko roke in jo prijazno pogleda, potem pa odidejo vsi. Bernardka začudeno gleda in poslušala slepo Tilko, potem se ji prijazno približa, nagovori, vzdigne in razodene, da je pastarica Bernardka. Tilka ji vse pove, kdo da je, od kod in da je Zofka šla iskat pastarico. Zdajci se vrne tudi Zofka in kako se začudi, ko najde Bernardko pri Tilki prijazno pogovarjajočo z njo. Zofka jo milo poprosi, naj jima pomaga s svojo priprošnjo. Bernardka jima nasvetuje, da gresta k studentu, ki izvira za skalo. Tamkaj naj zmaka Zofka Tilki oči in ob angeljevem zvonjenju bo se ju spominjala v molitvi. Zofka pelje Tilko za skalo k studentu in stori vse, kar ji je Bernardka nasvetovala. Bernardka pa prisrčno prosi presveto Devico pomoči za slepo deklico. Ko zasliši zvonjenje angeljskega češčenja, vzame rožni venec in moli . . . prikazen obdana s sijajnim bliščem . . . deklica ostrmi, stegne svoji roki proti prikazni in v trenutku ko izgine, zavpije Otilija za odrom: »Vidim! Zofka — jaz vidim!« Plane na oder in v

naročje Bernardki ter se ji prisrčno zahvali — ob enem pade zastor. Reči moramo, da so taki prizori mogočno vplivali na srce pričujočega ljudstva. Tako ginljivo, tako pretresljivo je bilo vse. Občudovali smo zopet našo Maliko-Bernardko, občudovali pa tudi slepo Tilko (Tomažič Tilka) in njeno sestrico Zofko (Pivec Ivanka) ter hišno Mino (Ant. Tomažič). Prvokrat so bile na odru in se vendar tako izborno držale. — Četrto dejanje nas postavi v kmečko sobo na grajski pristavi grofice Eleonore. Tamkaj pripoveduje vrla, pobožna pristavka Barba (Elbl Lojzika) svojim otrokom Micki, Liziki, Ivanki, veselo novico, da se je Tilka vrnila, da je ozdravela, da pa še grofica ničesar ne ve o tem in da Tilka pride v njihovo hišo. Otroci veselja poskakujejo. Pristavka Barba prebira otrokom iz časopisa o čudežu, ki se je ravnokar dogodil in Lurdu, da je namreč slepa Tilka spregledala. Poučuje jih, da je pri Bogu vse mogoče, da se tu čudeži vedno godé. Mej tem pa plane v sobo soseda Jera (Senekovič Sepka) ter Barbi v vsi sapi naznani, da hišna otroke že k njej pelje. Barba ji hoče nasproti, Jera jo zadržuje, češ, grofinja tudi pride k tebi, ker te je nekdo počrnil pri njej. Dobra Barba pa ima mirno vest in hladnokrvno pričakuje grofinjo, češ, danes bo ljubi Bog sam enkrat govoril z njo. Soseda in otroci odidejo, grofinja vstopi. Ostro pogleda Barbo in govori ves čas z razdraženim glasom. Barba pa odkritosrčno in odločno stoji grofinji nasproti. Grofinja ji očita, da je pomagala hišni in otrokoma, da sta pobegnila. Ničesar ne taji Barba ter povdarja, da je storila to iz usmiljenja in kar naravnost očita grofinji trdosrčnost in neusmiljenje. Grofinja ji zagrozi, da jo takoj z otroci vred zapodi iz službe. Barba stoji nesplašena. Grofinja še ni vedela kam sta otroka pobegnila. Ko ji pristavka razodene, da sta šla otroka v Lurd, je grofinja na vso moč iznenadena, pa ravno tako razdražena ter ima lurške čudeže za prazno vero. Barba ji odločno ugovarja ter resno pravi: »Kako pa bi bilo, ako bi vaša sleporojena hčerka zdaj-le stopila čez ta-le prag — pred vas — z zdravimi očmi?« Grofinja jo slovesno zavrne: »Danes se čudeži več ne godé!« Barba pa odpre vrata in Tilka plane notri materi v naročje z vsklikom: Mama, preljuba mama! Grofinja se prestraši in zgrudi na stol — zastor pa pade.

Ljudstvo, ki je gledalo te prizore, ni verjelo lastnim očem, da bi hile igralke domača znana dekleta. Dobra Barba in prevzetna grofica (Fekonja Tonika), ste izvrstno rešili svojo vlogo. Eno dejanje še preostaja. Predstavlja nam zopet lurško duplino. Proti njej se vije procesija romaric pojoč lurško pesem. Pred procesijo nese praznično oblečena deklica s trakovi ozaljšano zastavo. Nato sledi več parov belo oblečenih deklet z venčki na glavah. Potem se vrstijo druge romarice, med njimi grofica Eleonora z Otilijo.

Zadnje glasove pesmi pretрга, jezno, glasno kričanje meste županje, ki plane na oder ter prav pošteno ošteje romarice, da se predrznejo stopiti na ta prepovedani kraj. Romarice ji odločno ugovarjajo in ubogo županjo še bolj razkačijo, da se norčuje z Bernardke in iz čudežev. Vzame potem zastavo zastavonoši in pozivlja romarice, če si upajo s prisego potrditi, da se tu gode čudeži. Tu stopi k županji grofinja Eleonora, vzdigne roko k prisegi in slovesnim glasom poreče: »Jaz lahko prisežem.« Ko grofinja razodene županji, kdo da je in kakšen čudež se je dogodil tukaj nad njenim otrokom, obstoji nemalo poparjena županja, izroči zastavo zastavonoši, prosi grofinjo in romarice odpuščanja ter se vrne vsa spokorjena. Grofinja pa dvigne zastavo kvišku in vse romarice zakličejo z njo: »Čast, hvala in slava presveto lurški Devici.«

Kdor je le količkaj pazljivo prebral te vrstice, reči mora, da je igra težavna in kdor je videl naših 20 deklic to igro predstavljati, pritrđiti mora: Ta priprosta kmečka dekleta

benedižka so izvrstno predstavljala težavno igro »lurška pastarica«.

In kaj naj rečemo še o »Slomšekovem rojstvu«, ki se je tudi predstavljal ta večer? Slovesen je bil trenotek, ko stopi na oder predsednik društva, razloži pomen nocojšnjega večera in pokaže na krasno slikani Slomšekov dom na Slomu. Slikal ga je na platno domači slikar Rola. Deklamatorja kmečka fanta Fekonja in Močnik dobro izvršita svojo nalogo. Težavnejšo nalogo je imela Marina (Senekovič Jožefa), ki jo je pa tudi dobro pogodila. Najkrasnejši so pa prizori treh angeljev, ki priplavajo pred Slomšekov dom. Prvi v belem oblačilu prinese srebrno liro ter naznani s tem, da bo Slomšek s petjem budil narod slovenski in zdajci zapoje zbor »Preljubo veselje . . .«, Slovenc Slovenca vabi« itd. Drugi angelj v modri obleki drži v rokah zlate bukve in zlato pero ter slovesno s tem naznani prihodnji delokrog Slomšekov. Naenkrat zasniva godba in pevci zapoje: »Naprej zastave slave . . .! Tretji angelj v rudeči opravi prinese škofovsko kapo in palico ter naznani, da bo Slomšek škof. Godba in pevci zapoje: »O Ponikva, o dragi Slom, ti moža slavnega si dom. Slava tebi, slava!«

Tako se je vršila veselica bralnega društva pri Sv. Benediktu v Slov. gor. Le obžalujemo, da nismo mogli vsem vstreti, ker dvorana je bila petkrat premajhna.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Volitve volilnih mož bile so živahne. Rudečkarjev privrelo je iz Zid. mosta, da je bilo kaj. Vsiljevali so celo moze, ki niso bili vpisani; seveda so morali žalostni odstopiti. Kakšni so ti gospodje, pokazali so tudi o tej priliki. Njih narodnost se je svetila na nemški litografiranih listkih, ktere so vsiljevali našim, a razun nekoliko nesrečnežev ostali so vsi zvesti. Z navdušenjem so priprosti, toda zavedni kmetje zagovarjali nasproti svojim sovražnikom svojo sveto stvar. Tu se je spoznalo, da biva tudi v navadnem človeku bistrost uma in modra razsodba. Niso se dali zapeljati kršč. kmetje in vrli narodni mladeniči od lažnjivih demokratov.

Vsa čast torej našim kmetom, ki so tako neustrašeno nastopali in se borili za svojo vero. Pa nekaj moramo tukaj zabeležiti in oznaniti vsemu svetu: neznačajnost nekaternikov. Z resnico na svetlo! Za resnico in pravico bojujemo se vsaki čas. Kdo je zoper nas, tedaj zoper pravično našo obrambo? To so nekateri možje, ki niso hoteli ostati zvesti svojim ljudem, poštenim kmetom, dočim se jim sicer vedno sladkajo in prilizujejo! Izrekli smo svojo sodbo in vašemu ljubeznjivemu govorjenju bo kmalu konec. Pokazali ste svoje mišljenje; če vam je kmet preslab, pa pojdite med gospode! Vi pa, krščanski in narodni kmetje, ostanite zvesti svojemu dosedanjemu ravnanju. Videli ste in veste sami, s kom imate opraviti. Zapomnite si, kaj je pisal neki demokraški list (»Vorwärts«) z dne 6. grudna 1891: »Nam ne more priti na misel, da bi količkaj pripomogli kmetu k zasebnemu posestvu. Žetev ni kmetova, ampak vseh ljudi . . .« Delati — to ti dovolijo demokratje, pa da bi užival sad svojega truda, tega ne smeš, ne, to moraš dati tudi svojim bratcem za »prato«, da se vsaj nekoliko pokrepčajo in z novo močjo začnejo delovati zoper tebe. O, gospod Karl, nismo tako neumni, kakor se vam dozdeva. Mislite-li, da smo vsi tako »lušni« kakor vi? Ne, mi smo resni ljudje in vašemu Mihelnu, ki hoče preobrniti ves red v državi, nočemo iti na limanice, ampak ostanemo zvesti svojemu geslu: Vse za vero, dom, cesarja, ne pa za takšne ljudi. Žičkar ostane naš — Čobal pa naj slovesno propade.

H koncu pa še gromoviti »Živio« vsem vrlim agitatorjem, ki so izpolnjujoči svojo dolžnost privabili toliko številu poštenih kmetov na volišče!